

REVISTA MUSICAL CATALANA

Crítica

Èxit personal de Pablo González amb la 'Resurrecció' de Mahler

Redacció on 18 març, 2015 / 0 comments

© www.facebook.com/cormadrigalbarcelona

TEMPORADA OBC. Cor Madrigal. Cor Lieder Càmera. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Camilla Tilling, soprano. Gerhild Romberger, mezzosoprano. Dir.: Pablo González. *Simfonia núm. 2, "Resurrecció"* de Gustav Mahler. **L'AUDITORI. 13 DE MARÇ DE 2015.**

Per **Jaume Comellas**

A les acaballes del seu període com a titular de l'OBC, i amb només tres concerts pendents fins a final de temporada, em resulta difícil dilucidar quin haurà estat el testament, o el solatge, que haurà deixat Pablo González a la nostra formació. Em manquen dades i vivències continuades per arriscar-me a establir un judici, però en tot cas tampoc no renuncio a implicar-m'hi mínimament i amb tota la prudència que calgui.

Parteixo de l'arrencada de la versió de la *Segona* de Mahler, un primer moviment més impressionant que no corprenedor, que convoca l'oient a una mar esbravada de sentiments i emocions anímiques inefables. La claredat i la finor dels atacs de la corda, la seva precisió, afinació i control, em van causar un efecte enorme. No recordava mai una corda de l'OBC en un nivell d'excel·lència tan notable, tan de primer ordre, comparativament defensable amb el de formacions de gran prestigi. No diré que vagi constituir una sorpresa, però sí que em va congratular.

I a partir d'aquí, va manifestar-se una gairebé hora i mitja de conseqüència del discurs de Pablo González en la versió d'aquesta obra de la qual Theodor Adorno va afirmar que sens dubte era la composició de Mahler que la majoria de la gent ha après a estimar més.

La *Segona* de Mahler és sobretot un monument grandios, però no és l'expressió de cap mena de *pathos* tràgic. Escrita en edat relativament jove –voltants dels trenta anys–, en època encara allunyada dels fets tràgics i de les vivències atzaroses que van descabdellar-se més endavant en la seva vida, hi mostra, per damunt de tot, el potencial creatiu d'un gran músic i alhora una visió de la mort no gens traumàtica, sinó tot el contrari, esperançada en un més enllà joïós i justificador de la vida.

El director asturià va dominar la partitura amb autoritat i sota un ideari més propens a destacar-ne els trets lírics que no els hiperbòlics i retòrics. No va ser una versió *épatant*, sinó, tot el contrari, molt interioritzada, amb un cert alè poètic.

Esmentada la grandiositat i complexitat de la partitura, amb una formació orquestral i coral gegantines, la composició ofereix moments d'una exuberància sonora impressionant, uns atacs potentíssims i uns clímax desbordats, alternats també amb moments d'un refinament líric aclaparador. Pablo González va dominar sense dificultat aquests moments; va dominar la desmesura amb gran mesura, valgui el joc de conceptes; amb autoritat persuasiva, sense descomposició –desmesura– ni retòrica fàcil. I –també important, encara que molt sovint passa desapercbut– va dominar també les zones "grises", les *mezza voce* simfòniques que aquí configuren gran part del tercer moviment, en les quals hom pot caure en una zona de ningú en l'àmbit expressiu, o bé en un abandonar-se a un arrossegament vacu o inerm de sentit.

És evident que Pablo González és un músic sensible, més inclinat a la lírica que no pas a l'èpica; més fi que no excessiu, més sensible que no truculent i, aquesta concepció, aquest evangeli artístic propi, certament no predisposa a l'acceptació fàcil i acrítica. Per això no comparteixo una certa brama que el blasma per falta

de capacitat de “transmetre”, o una certa fredor. La manera com va resoldre l'extraordinari –en tots els sentits– cinquè moviment ho desmenteix; i si això resultaria fins a un cert punt fàcil des d'una aproximació banal, atesa la immensitat de la conjunció dels components orquestral, coral i vocal solista, no és el cas del quart moviment, en el qual va aconseguir una intensitat emotiva corprenedora, comptant –esment especial– amb la col·laboració de l'extraordinari cant de la mezzosoprano alemanya Gerhild Romberger.

Concert definitivament important, versió sòlida i intensament musical, i un èxit merescudíssim per a Pablo González i per a tot l'equip –quins cors! També, és clar, per a les solistes vocals, amb l'extraordinària –hi insisteixo– Gerhild Romberger com a descoberta destacada.

